

Hồi thứ 61

Chí quyết báo thù, lòng hăng tư tưởng Ra lời trách bị, cậ nghĩa trừ hung

Nói về Mã Hùng qua tới Phúc Kiến, giả người du học đến chùa Thiếu Lâm thám thính.

Đo được tin ấy thì lật đặt trở lại Quảng Đông thuật lại với Cao Tấn Trung và Phương Khôi.

Ba anh em bàn luận cùng nhau dự bị việc giao chiến.

Cách vài ngày có quân vào báo với Cao Tấn Trung rằng:

- Có hai người xưng là Đồng Thiên Cân và Tạ Á Phúc ở tỉnh Phúc Kiến mới sang, xin vào ra mắt.

Cao Tấn Trung nói:

- Người ra nói lại với hai người ấy rằng: Ngày mai sẽ hội diện với nhau tại Tây Thiên tự.

Tên quân ấy trở ra, trả lời với Đồng Thiên Cân và Tạ Á Phúc.

Hai người ấy nghe nói liền trở ra, đi kiếm khách điểm mà ở.

Lúc ấy Cao Tấn Trung cho mời Mã Hùng và Phương Khôi được nghị việc giao chiến, lại đến thưa với Tăng Tật Trung, xin cấp cho mình hai người Trung quân và vài mươi binh mạnh, được có phòng việc bất trắc.

Còn Mã Hùng và Phương Khôi đến Tây Thiên tự thử xem Bạch Mi đạo nhân đã tới hay chưa.

Đến chùa, Mã Hùng và Phương Khôi vào hỏi chủ trì rằng:

- Mấy bữa rày có ai ở thành đô đến ngụ tại đây hay không ?

Chủ trì nói:

- Có, có một ông Hòa thượng ở Thành đô đến ngụ đã hai ngày rày.

Mã Hùng và Phương Khôi đều mừng, cậ chủ trì dắt đến chỗ Hòa thượng ấy ở.

Chủ trì dắt hai người ấy tới phòng Bạch Mi.

Hai người ấy quì lạy ra mắt, rồi tỏ các việc cho Bạch Mi nghe.

Bạch Mi nói:

- Ta đã viết thư hẹn với Ngũ Mai và Phùng Đạo Đức, khiến phải hội tại chùa này, chẳng biết ý gì đến nay mà hai người ấy hãy còn chưa tới. Vậy thì nay mai bọn người ráng trừ cho được Đồng Thiên Cân và Tạ Á Phúc. Còn Chí Thiện thiền sư thì chờ Ngũ Mai và Phùng Đạo Đức đến đây rồi sẽ hay.

Mã Hùng và Phương Khôi từ già trở về nói lại cho Cao Tấn Trung nghe.

Cao Tấn Trung rất mừng.

Rạng ngày mai, Cao Tấn trung đi với Mã Hùng, Phương Khôi, hai người Trung quân và hai mươi quân sĩ tới Tây Thiên tự ra mắt Bạch Mi đàm luận về việc giao chiến.

Lúc ấy thầy trò đương có đàm luận với nhau, kể thấy tiểu tăng chạy vào báo rằng:

- Đồng Thiên Cân và Tạ Á Phúc đến mời lão gia ra nhà khách nói chuyện.

Cao Tấn Trung nghe báo, liền đi với Mã Hùng và Phương Khôi thẳng ra nhà khách.

Đến nơi thấy có hai người ngồi chờ thì Cao Tấn Trung bước lại hỏi rằng:

- Nhị vị có phải Đồng sư huynh và Tạ sư huynh chăng ?

Đồng Thiên Cân nói:

- Phải.

Bèn hỏi lại rằng:

- Túc hạ có phải là Cao Tấn Trung chăng ?

Cao Tấn Trung nói:

- Phải, chẳng hay nhị vị đến đây có việc gì chăng ?

Đồng Thiên Cân nói:

- Thầy tôi là Chí Thiện thiền sư sai hai anh em tôi đến đây hỏi sư huynh một điều: Vả chăng Hồ Huệ Càng và Tam Đức thuở nay không thù không oán với sư huynh, có sao sư huynh lại ý thế lực của Bạch Mi, không tưởng niệm đồng đạo, đến đây gây dữ mà giết hai người ấy. Lời xưa có nói: Thố tử hồ bi, vật thương kỳ loại, rất đổi loài thú còn biết thương đồng loại thay, sư huynh là người đồng đạo với hai người ấy, nỡ nào đành lòng giết nhau như vậy ? Bởi đó cho nên thầy tôi sai anh em tôi đến đây quyết việc hơn thua mà báo thù cho hai người ấy.

Cao Tấn Trung cười rằng:

- Nhị vị duy biết tôi giết người đồng đạo là quấy mà không biết xét xem lỗi tại ai. Vậy chớ nhị vị không nghe Hồ Huệ Càng tàn hại bá tính nơi Quảng Đông hay sao ? này, để tôi kể hết việc Hồ Huệ Càng làm quấy cho nhị vị nghe: Từ ngày Hồ Huệ Càng về đây báo thù cho cha nó, thì nó đã giết người nghịch với nó rất nhiều, rồi lại ỷ mạnh hiếp người, nhân dân trong tỉnh này sợ nó hơn là sợ cộc. Mới đây Phương Khôi đều là người vô thù vô oán, vì có một điều vâng lệnh quan trên, tìm người bắt nó, ấy cũng bởi nơi lệnh trên sai khiến, nên mới phải đi bắt. Hồ Huệ Càng không nghĩ đến điều ấy, nhân lúc Phương Khoái đầu chưa về, nó đến giết vợ con người ta hết ba bốn mạng. Như vậy tội nó đáng không,

nhị vị nghĩ lại xem thử. Nay tôi ra tay trừ hai đứa dữ, cứu cả thầy bá tính, từ ấy đến nay ai thầy đều vui mừng, nhà nhà thầy đều an ổn, ước như nhị vị gặp việc này, chắc cũng vui lòng ra sức, nhị vị sao không biết nghĩ, nhị vị tuy có sức mạnh hơn người, còn tôi đây lại thua nhị vị sao. Rất đỗi mạnh như Hồ Huệ Càng tôi còn giết được thay huống gì là nhị vị.

Đồng Thiên Cân và Tạ Á Phúc nghe mấy lời ấy thì nổi giận nói lớn rằng:

- Cao Tấn Trung chớ nói nhiều lời. Mi đã giết thác Hồ Huệ Càng và Tam Đức, thù ấy lớn biết bao nhiêu, mi đừng nói phách, anh em ta quyết lòng liều thác tranh việc hơn thua với mi.

Cao Tấn Trung nói:

- Hai đứa bây đã quyết gây dữ, ta lại chịu thua hay sao ?

Mã Hùng và Phương Khôi cũng nổi giận, ra nói với Đồng Thiên Cân và Tạ Á phúc rằng:

- Hai đứa bây không biết sợ chết, thế khi cũng có số mạng tại trời, chẳng phải tại ta có lòng tàn nhẫn muốn hại thương sinh làm gì.

Bèn hỏi Đồng Thiên Cân và Tạ Á phúc rằng:

- Hai đứa bây muốn đánh binh khí, hay là đánh quyền?

Đồng Thiên Cân, Tạ Á phúc đều nói đánh quyền với bây thì mới rõ tài cao thấp, nếu bây sợ chết thì ta để cho bây cầm binh khí, còn ta đánh quyền mà thôi.

Cao Tấn Trung, Mã Hùng và Phương Khôi đều nổi giận cởi áo nhảy ra, đứng thủ thế khiến hai người ấy vào.

Đồng Thiên Cân nhảy tới đánh với Cao Tấn Trung, Tạ Á Phúc nhảy tới đánh với Mã Hùng.

Bốn người giáp chiến với nhau, Phương Khôi đứng ngoài thị chiến.

Lúc ấy Cao Tấn Trung nhắm ngay xương sườn Đồng Thiên Cân mà đánh.

Đồng Thiên Cân liền nhảy dang ra, rồi nhắm ngay màn tang Cao Tấn Trung đánh.

Cao Tấn Trung nhảy khỏi, rồi lại dùng thế Mã hổ nhập động, đánh vô háng Đồng Thiên Cân.

Đồng Thiên Cân biết thế không vừa, lật đật nhảy dang ra ngoài, rồi lại dùng thế Khô thọ bàn cẳng, mà quơ Cao Tấn Trung cho ngã, chẳng dè con mắt của Cao Tấn Trung lẹ lắm khi thấy Đồng Thiên Cân vừa dùng thế ấy, thì đã nhảy dựng lên trên không dùng thế Yến tử xuyên liêm, vầu Đồng Thiên Cân.

Đồng Thiên Cân kinh hãi lật đật nhảy tránh cho khỏi thế ấy rồi lại thừa hư ránh sức đánh vô trúng bụng Cao Tấn Trung một thoi.

Đồng Thiên Cân đánh được thế ấy thì có lòng mừng, ngỡ là Cao Tấn Trung đã bị tay mình, ngã ra Cao Tấn Trung tập luyện bề trong, công phu dày hơn đồng, Thiên Cân đánh

nhằm ngay bụng đã không bị đau, lại còn nín hơi thót bụng vô, làm cho Đồng Thiên Cân rút tay lại không được, dường như tay đã mọc rễ dính vô đó rồi.

Đồng Thiên Cân kinh hải ráng sức lấy tay ấy ra mà chạy, song rút không được, túng phải dụng lực đẩy tới; được có làm cho Cao Tấn Trung ngã ngựa, ngã ra đẩy cũng không nổi, lại bị Cao Tấn Trung dùng hai ngón tay cái đâm vô mắt Đồng Thiên Cân.

Đồng Thiên Cân còn có một tay tả, cho nên đỡ được phía ấy, còn phía bên hữu thì Cao Tấn Trung đâm vô móc trông ra.

Đồng Thiên Cân chịu đau không nổi, hét một tiếng lớn lại bị Cao Tấn Trung phình bụng ra đẩy tới rất mạnh làm cho Đồng Thiên Cân ngã nằm dưới đất, dường như con thú bị đè ngựa, giơ giò lên trời.

Đồng Thiên Cân đứng dậy không nổi, nằm giữa dưới đất mở một con mắt phía tả, ngó Cao Tấn Trung lườm lườm. Còn mắt phía hữu thì máu chảy ròng ròng dường như huyết lụy.

Khi ấy Cao Tấn Trung thấy vậy thì nói lớn rằng:

- Mi đã ra thân như vậy, dẫu mi có sống thì cũng vô dụng. Thôi, để ta đưa luôn mi xuống âm ti đi cho rồi.

Nói rồi thì đạp Đồng Thiên Cân một đạp, hồn về chín suối.

Còn Tạ Á phúc đánh với Mã Hùng, hai đảng áp nhau thật là kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài, đương đánh với nhau chưa phân thắng bại.

Cao Tấn Trung chạy lại nói lớn rằng:

- Mã sư huynh, tôi đã giết Đồng Thiên Cân rồi, còn Tạ Á Phúc đó thì giao cho sư huynh, sao sư huynh chưa dụng nghề hay mà giết phứt nó đi ?

Mã Hùng nghe nói biết là Đồng Thiên Cân đã bị Cao Tấn Trung giết rồi thì lòng rất mừng mà nghĩ rằng:

- Cao Tấn Trung giết được Đồng Thiên Cân, lẽ nào ta giết không nổi Tạ Á Phúc sao ?

Nghĩ như vậy, bèn dụng hết thể hoa quyền mà đánh.

Tạ Á Phúc thấy đường hoa quyền của Mã Hùng hay hơn đường Hoa quyền của Hồ Huệ Càng nhiều lắm, thoát đánh phía tả thoát đánh phía hữu, làm cho bối rối lòng người, không biết ngã nào mà đỡ.

Lúc ấy Tạ Á Phúc nghe nói Đồng Thiên Cân thác rồi, thì đã có lòng thương, lại có lòng sợ, bèn nhảy dang ra nghĩ thầm rằng:

- Ta đi đến đây có hai anh em bây giờ Đồng Thiên Cân bị thác rồi nếu ta thua Mã Hùng nữa thì oai danh của thầy ta còn gì ? Còn ta cũng không mặt mũi nào dám thấy thầy ta nữa. Bây giờ ta phải ráng sức giết cho được Mã Hùng thì mới gỡ được xấu này một ít.

Nghĩ như vậy bèn dùng thể giải hoa quyền mà đánh với Mã Hùng.

Mã Hùng thấy Tạ Á Phúc đã biết thố Giải hoa quyền, liệu bề lấy đó mà thắng không được thì vừa muốn dùng thể khác mà bắt Tạ Á Phúc, kể thấy Tạ Á Phúc dùng thể Túy bát tiên nhảy lui ra, giả ngã mà nằm giữa đất, tay chân đưa lên trời.

Mã Hùng thấy vậy thì cười rằng:

- Tạ Á phúc ! Mi lấy thể Túy bát tiên của mi đó gạt ai thì được chớ gạt ta thật chẳng được đâu. này để ta nhân lấy thể ấy mà giết mi cho rảnh.

Tạ Á Phúc nghe nói nổi giận bèn nói lớn rằng:

- Loài thất phu chớ khá khoe tài. Mi đã biết thể Túy bát tiên của ta thì mi mau mau nhảy vô mà phá.

Mã Hùng thấy nói nổi giận nhảy vô. Nhưng mà thể Túy bát tiên của Tạ Á phúc khít khao hết sức, cho nên Mã Hùng làm gì không được. Mã Hùng dậm đã đôi ba phen, rồi mới nhảy vô, Tạ Á Phúc chuyển gân đứng dậy, dùng thể Thanh đình điểm thủy nhắm ngay giữa óc Mã Hùng mà đánh.

Mã Hùng cười lớn mà rằng:

- Tưởng mi dụng thể Túy bát tiên được bày phép gì cho lạ, ngã ra mi làm như vậy thì ta đã biết trước rồi.

Nhất diện nói, nhất diện dụng thể Lực thoát thái sơn được có vừa đỡ vừa đánh Tạ Á Phúc. Thể Lực thoát thái sơn đó thật là mạnh lắm, nếu như người khác thì đã ngã rồi, nhưng Tạ Á Phúc tập luyện đã dày, lật đặt biến pháp giải được.

Mã Hùng thấy Tạ Á Phúc đã biến pháp mà giải được thể Lực thoát thái sơn của mình thì lại dùng thể Liên Hoàn thối hai chân luân phiên với nhau mà đá xin lạ. Thể ấy Tạ Á Phúc đã có luyện rồi nhưng công phu chưa kịp Mã Hùng. Nay thấy Mã Hùng dụng thể ấy thì cũng biết chỗ mà đỡ không đến nổi chết. Tuy vậy, ban đầu đỡ được, đến chừng Mã Hùng đá luôn năm bảy chục cái, Tạ Á Phúc đỡ hơi mệt, mắt đã hoa, gân lại mỏi, cho nên đỡ mau không kịp, bị chân tả của Mã Hùng đá nhằm chân bên hữu.

Tạ Á Phúc vừa muốn nhảy dang ra, song chưa kịp nhảy đã bị chân hữu của Mã Hùng đá nhằm chân tả một cái rất đau. Tạ Á Phúc liệu bề chịu với thể ấy không nổi, bèn co giò nhảy lên trên, định nhảy qua khỏi đầu Mã Hùng, lựa chỗ yếu hại nơi phía sau mà đánh Mã Hùng một cái cho chết.

Ngã ra Mã Hùng biết sớm, liền day lưng chạy lại, nhân lúc Tạ Á Phúc chân chưa đụng đất, phía dưới thì bị Mã Hùng dụng thể Triều phong thối mà quét chân, phía trên thì dụng thể Xuyên hung mà thoi vô hông Tạ Á Phúc một cái rất nặng.

Lúc ấy Tạ Á Phúc mắc lấy lo tránh dưới chân, bị Mã Hùng đánh nhằm chỗ ấy, liền ngã xiu xuống đất học máu. Mã Hùng ý muốn làm cho Tạ Á Phúc ra phé nhân nên không muốn giết, bèn nhảy lại dùng ngón tay cái đâm vô chỗ vai và chỗ háng của Tạ Á Phúc mà rằng:

- Ta không giết mi làm chi, để cho mi sống làm phé nhân thì cũng không hại được ai.

Tạ Á Phúc bị Mã Hùng đâm bốn chỗ ấy và nói như vậy thì nổi giận mắng lớn rằng:

- Khí vận của ta xui lắm, nên mới bị người như vậy, mi lại còn muốn khoe tài nói phách nữa sao ? Nếu thầy ta hay được chuyện này, thì thân mi ắt bị xé ra tan nát.

Mã Hùng nghe nói nổi giận vừa muốn giơ tay đánh Tạ Á phúc cho chết.

Xảy đâu Bạch Mi đạo nhân chạy tới mắng lớn rằng:

- Mã Hùng, Mã Hùng, đừng có giết nó, đừng có giết nó !

Mã Hùng nghe tiếng biết là thầy mình, thì vâng lời mà bước dang ra.